

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2552/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Шокић Стаменковић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1052/19 од 19.04.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1052/19 од 19.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1052/19 од 19.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1226/2018 од 22.01.2019. године, ставом првим и другим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда и предлог за прекид поступка. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом четвртим и петим изреке обавезани су тужени да тужиоцу за период од 01.06.2015. године до 31.08.2015. године солидарно исплате на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 11.666,94 динара са законском затезном каматом од 06.12.2018. године до коначне исплате, као и 4.551,82 динара на име обрачунате законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 05.12.2018. године; као и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 3.170,85 динара са законском затезном каматом од 06.12.2018. године до коначне исплате, као и 1.234,74 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 05.12.2018. године. Ставом шестим и седмим изреке обавезан је тужени ВВ да тужиоцу исплати за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 122.978,98 динара са законском затезном каматом од 06.12.2018. године до коначне исплате, као и 27.220,70 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 05.12.2018. године; као и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора 31.708,50 динара са

законском затезном каматом од 06.12.2018. године до коначне исплате, као и 7.068,76 динара на име законске затезне камате за наведени период обрачунате од доспелости сваког појединачног месечног давања до 05.12.2018. године. Ставом осмим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка од 36.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом деветим изреке одлучено је да се тужилац ослобађа обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1052/19 од 19.04.2019. године, одбијене су жалбе тужених и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени су солидарно обавезани да наведене накнаде плате тужиоцу за период од 01.06.2015. године до 31.08.2015. године, док је тужени ВВ обавезан да наведене накнаде плати тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 21.06.2018. године, а поднеском од 18.12.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 169.525,27 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде по ревизији туженог ББ је 14.837,20 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић